

J. D. PENNINGTON

OTHELLOV
KLUB

PSYCHOLOGICKÝ TRILER

MOTÝL

OTHELLOV KLUB

J. D. PENNINGTON

OTHELLOV KLUB

Preložila Miriam Ghaniová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

The Othello Club

Copyright © J.D. Pennington 2025

All rights reserved.

Translation copyright © 2026, by Miriam Ghaniová

Cover photo © Julia Kurzawska/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-468-9

*„Tým sotva odbyjete žiarlivca.
Ten nežiarli, že by mal príčinu,
no žiarli, pretože je žiarlivý.
Ten netvor sám sa počne, sám sa rodí.“*

WILLIAM SHAKESPEARE, *OTHELLO*

Venujem mame a otcovi. Chýbaš mi, otec.

*A, samozrejme, nezabúdam ani na Louise!
Si moja mapa, môj kompas a moja Polárka.*

EMILY

2. máj

Nikto nemal byť zranený. Ona stanovila hranicu. Žiadne násilie. Všetci prisahali, že s tým súhlasia. No jeden z nich porušil ich dohodu a tú hranicu prekreslil krvou.

Emily sedí v koženom kresle, jednom zo šiestich usporiadaných do rituálneho kruhu, a snaží sa upokojiť svoje zmätené myšlienky. Je už otupená rečením ich skupinového terapeuta Malcolma a prezerá si tváre svojich piatich spolupáchateľov. Hľadá na nich známky viny či ľútosti, ale s desivou jasnosťou si uvedomuje, ako málo o nich vie. Ak ju rozvod niečo naučil, tak to, že nemôže veriť nikomu. Ani ľuďom, ktorých miluje. Obzvlášť nie ľuďom, ktorých miluje. Nieto ešte úplne cudzím ľuďom, ako sú títo.

Zaplaví ju strach a prinesie so sebou novú vlnu nevoľnosti. Bojuje s nutkaním vracať. Alebo skôr s tým, ako ju nadrapuje. Nemá čo vracať, keďže obsah jej žalúdka sa už vyprázdnil po šoku z tej ohavnej správy v novinách. Keď Emily zistila podrobnosti na internete, prisahala, že sa už nikdy nevráti do tejto toxickéj skupiny. Každý jej inštinkt kričal, aby utiekla. Aby zavolala na políciu a ukončila toto šialenstvo. A predsa tu sedí, nútená odhaliť páchatela, ktorý je medzi nimi. Jediné, čo vie s istotou, je fakt, že jeden z nich má tie ohavnosti na svedomí.

Alebo, napadne Emily, možno sú vinní všetci.

ROSA

25. máj

„Láska býva krutá...“ Nakloním sa dopredu a opriem si lakte o stôl vo vypočúvacej miestnosti. „Verte mi, viem to. Za pätnásť rokov na oddelení vražd a závažných zločinov som bola svedkom všetkých možných surovostí, ale nič sa nevyrovná krutosti zločinov spáchaných v mene lásky. Najmä keď sa láska zmení na nenávisť.“

Vyberiem jednu z fotografií z miesta činu, ktoré sú rozložené na stole, a zamávam ňou pred tvárou podozrivej ako tarotovou kartou. Upiera na mňa smaragdové oči. Emily Hunterová má tridsaťtri rokov, výšku nad stosedemdesiat centimetrov, takže ma prevyšuje o desať centimetrov. Pokojne by mohla kráčať po móle, keby nemala plecia široké ako plavkyňa.

„Prečo sa nepozriete na fotografie, Emily?“ Udržiavam príjemný tón, aby som podozrivú upokojila a odhalila jej skutočné úmysly.

„Prečo asi?“ Emily je chladná ako šachista Kasparov a nič neprezradí.

„Cítite vinu?“

„Nie tak, ako naznačujete, inšpektorka. Nie som za to zodpovedná.“

„Kto je za to podľa vás zodpovedný, Emily?“ zapojí sa do rozhovoru detektív seržant Sean Nicholls.

Takmer som zabudla, že je tu aj môj plešatý kolega. Keby nebolo

vône cédrového oleja z jeho fúzov, ktoré trónia nad jeho upokojujúcim úsmevom, ani by som si ho nevšimla.

Emily na neho upriami pohľad. „Povedala som vám všetko, čo viem, detektív Nicholls.“

Na rozdiel od podozrivej viem Nicholla prečítať ako lacný román. Je ako očarený tínedžer, ktorý práve robí rozhovor s herečkou do školského časopisu.

„Emily, asi vám nemusím pripomínať, že boli brutálne zavraždení nevinní ľudia...“

Emily zatne čeľusť. Je to znamenie, že sa hnevá. Jej zlosť vyvolalo niečo, čo som povedala. *Brutálne zavraždení*? Nie, rozčúlilo ju slovo *nevinní*.

„Nepovažujete ich za nevinných, však, Emily?“

„Je na svete niekto bez viny?“

„Myslíte si, že dostali, čo si zaslúžili, však, Emily?“

„Samozrejme, že nie.“

„Ako ste sa cítili, keď dostali, čo si zaslúžili?“

„Ste detektívka alebo psychiatricka?“

„Dobrý detektív je trochu oboje.“

„Viete, čo sa hovorí o človeku, ktorý vie všetko?“

Svoj hnev maskujem úsmevom. Z jej životopisu viem, že Emily je absolventka psychológie, ktorá získala titul na Cambridgei. Na rozdiel od môjho titulu z Londýnskej univerzity. Prvýkrát po dlhom čase sa cítim v nevýhode.

„Nemáme čas sa tu natahovať, slečna Hunterová.“ Prestávam ju familiárne oslovovať krstným menom a prstom klopám po hrôzostrašných fotografiách. „Nechcete sa pozrieť na dôkazy, lebo ste za to zodpovedná.“

Emily odtrhne výrazné oči od fotografií a prezradí prvý náznak emócie. „Nemám s tým nič spoločné.“

„To hovoríte vy, Emily,“ nakloním sa bližšie, „ale aj podľa vašej spornej verzie udalostí stále na nich nesiete časť zodpovednosti.“

„Nikto nemal byť zranený.“ Emilin hlas znie chrapľavo.

„Ale bol, všakže, Emily? Povedala by som, že ‚zranený‘ je neuveriteľne mierny spôsob, ako opísať vraždu.“ Cítim, ako sa rovnováha síl obnovuje.

Emily upriami pohľad na krvavú fotogalériu, štíhle plecía sa jej chvejú pod väzenskou rovnosťou.

„Prečo nám nepoviete, čo sa naozaj stalo, Emily?“

Emily potlačí vzlyk. „Všetko sa to... vymklo spod kontroly.“

„Kedy sa to vymklo spod kontroly, Emily?“

Po ostrých lícných kostiach jej stekajú slzy a padajú na lesklú fotografiu spáleného tela ležiaceho na oceľovom pitevnom stole. Zhorelo tak, že nie je možné rozoznať pohlavie ani vek. Oči má vypálené, zostali iba diery, slonovinovo biele zuby sa lesknú v grimase uväzneného tichého výkriku.

Emily sa nadýchne a hľadá správne slová. „Kde mám začať?“

3

EMILY

Pred osemnástimi mesiacmi

Emily vtisla taxikárovi do ruky zväzok bankoviek a popod nejasné pouličné osvetlenie sa ponáhľala k schodom do mezonetového bytu v Chelsea. Nevšímala si taxikárove protesty, že zaplatila príliš veľa, a tak silno stlačila zvonček, až si zlomila necht. Ďalší detail, ktorý sa stratil v toľkom emocionálnom výpätí a na ktorý zabudla. Rovnako ako na tepláky a tričko, ktoré si v tom omámení obliekla, keďže si neuvedomovala teplotu pod bodom mrazu ani to, že bola polnoc. Čas už nemal žiadny význam. Rovnako ako ani gravitácia, láska, lojalita, dôvera či iná hodnota, ktorú Emily považovala za dôležitú. Dôležité bolo len stretnúť sa s jedinou osobou, ktorá mohla zmierniť jej utrpenie. S jej najlepšou priateľkou a obchodnou partnerkou Charlotte.

Vnútri sa rozsvietilo svetlo a v domácom telefóne zapraskalo: „Kto je tam?“

Emily spoznala hlas Bryony, Charlottinej mladšej sestry. „Emily.“ Nastala pauza a ona sa zachvela. „Bryony, otvor tie zasrané dvere.“ Zaznel bzučiak, dvere sa otvorili a Emily vošla do spoločnej chodby.

„Emily?“ Nad chrómovým zábradlím na vrchole schodiska sa objavila Bryonina tučná tvár. Šomrala, že je neskoro, keď Emily vybehla po schodoch. „Emily, stalo sa niečo?“

Emily sa posmešne zasmiala nad tým eufemizmom. „Zažila som aj lepšie noci.“ Prešla okolo Charlottinej sestry, ktorá stála pri vchode do bytu, a vošla do otvoreného mezonetu. „Kde je Lottie?“

„Hore, spí. Zavolám ju.“ Bryony si lepšie utiahla župan okolo svojho objemného pásu.

„Prepáč, že som sem takto vtrhla... Potrebujem sa rozprávať so Charlotte.“ Emily sa zrútila na Charlottinu pohovku, zatiaľ čo Bryony neisto vykročila po schodisku zo skla a z ocele osvetlenom LED svetlami.

Emily sa pozrela do obrovského zrkadla nad kozubom a vlastný odraz ju priam šokoval. Voľné tepláky, vlasy stiahnuté do copu, bez mejkapu, oči červené a opuchnuté od plaču. Odvrátila pohľad k lesklej bielej kuchyni plnej škatúl z donášky, nádob od zmrzliny a fliaš od vína. Skvelý nápad, pomyslela si a vykročila tým smerom.

Z chladničky vytiahla otvorené chardonnay, zubami vytiahla zátku a napila sa priamo z fľaše.

„Em, čo sa deje?“ Po schodoch zišla Charlotte a zaväzovala si opasok na hodvábnom župane, ktorý obopínal jej krivky podobné Marilyn Monroe.

„Dan má pomer,“ vyhrkla Emily.

Charlotte prevrátila oči, ako keby túto pesničku počula už mnohokrát. „Em, už sme o tom hovorili.“

„Nie, ty to nechápeš, Lottie. Jeho cesta do New Yorku je totálna lož.“

„Ako to vieš?“ Charlottinu tvár stále sťahoval botox.

„Nechal doma svoj pas.“

Charlotte zavrela oči. „Rozumiem, Em, nevyzerá to dobre, ale nie je to priamy dôkaz.“

„A čo by bol? Stopy rúžu na jeho penise?“ Emily si dopriala ďalší dúšok a víno jej stieklo po brade.

„Chceš pohár?“ Charlotte vybrala z umývačky čistý pohár na víno.

„Stačí mi fľaša.“

Charlotte si naliala pohár vody a zaviedla Emily k pohovke. „No tak, poď si sadnúť, aby si nespadla. Ako si vlastne našla jeho pas?“

Emily sa zdalo, že to hovorí trochu posmešne. „Plánovala som dovolenku... Bože, teraz sa cítim tak hlúpo!“ Utrela si slzy z očí. „Späť na pobrežie Amalfi, vieš, kde ma Dan požiadal o ruku. Myslela som, že by sme si mohli obnoviť manželský sľub v Ravelle, v tom krásnom kostole, o ktorom som ti rozprávala...“

Charlotte jej stisla ruku. „Ach, Em, to je úžasný nápad.“

„Aj ja som si to myslela, kým som neskontrolovala platnosť svojho pasu. A tam v tej prekliatej zásuvke hneď vedľa môjho bol Danov pas. Po všetkých tých čudných telefonátoch, esemeskách a zmenách hesla ma obvinil, že som paranoidná.“

„To je v poriadku, Em.“ Charlotte položila pohár na konferenčný stolík, roztiahla ruky a objala Emily. „Viem, že to teraz vyzerá zle, ale ráno, keď sa vyspíš, uvidíš veci inak.“ Odhrnula priateľke vlasy z tváre. „Pozri, Em, poznám Dana rovnako dlho ako ty a on jednoducho nie je typ, ktorý by podvádzał. Viem to, mala som dosť takých priateľov.“

„A čo platby z kreditnej karty? Kvety, hotelová izba... Savoy, práve ten zo všetkých miest...“ Emily sa zadúšala slovami.

„Stavím sa, že kvety boli pre jeho mamu a hotel pravdepodobne súvisí s prácou.“

„Akože čo? Teraz je poondiaty cestovateľský blogger? Povedal mi, že v ten deň bol v New Yorku a stretol sa so svojím agentom.“

„Niektorí z jeho klientov sú hotelieri, nie?“

„Áno, ale prečo tam šiel bezo mňa a ani mi to nespomenul?“

„Pozri, Em,“ Charlotte sa pozrela na hodinky, „vieš, že ťa mám rada a chcem pre teba len to najlepšie... no vzhľadom na všetko, čo sa stalo za posledný rok, to umelé oplodnenie a všetko ostatné... možno potreboval pauzu. Bol to pravdepodobne trik, aby mohol ísť na víkendový flám s Chrisom. Vieš, že tí dvaja sú ako veľké deti.“

Emily sa zamyslela nad Charlottinými slovami. Danov najlepši priateľ Chris napriek svojmu sedemcifernému platu v banke,

trpiacej manželke a trom deťom nikdy nevyrástol zo svojho študentského hedonizmu. Od Cambridgea mali spolu s Danom sklon kedykoľvek zmiznúť na rôzne šialené chlapčenské výpravy.

„Niekedy všetci potrebujeme stisnúť tlačidlo *pauza*. Možno Dan práve stlačil to svoje a vlastne, Em, myslím, že by si to mala urobiť aj ty.“

„Dať si pauzu od Dana?“ Emily sa vydesene posadila.

„Nie. Od práce. Vezmi si pár týždňov voľna. Už nejaký čas nie si vo svojej koži.“

„Viem,“ Emily sklonila hlavu, „prepáč.“

Charlotte zdvihla Emily bradu prstom s dlhým upraveným nechtom. „Nemáš sa za čo ospravedlňovať. Prežila si veľa a nikto to nevie lepšie ako ja, Em. Si najsilnejšia osoba, akú poznám, ale teraz sa musíš trochu starať aj sama o seba. My to zvládneme, vieš.“

„Viem.“ Emily pocítila úľavu. „Myslela som na to isté, preto som plánovala dovolenku...“ Zatvorila oči, tá spomienka ju zaboľela.

„Em, ak všetko príliš analyzuješ, vidíš veci, ktoré tam nie sú.“

„Hovoriš ako Dan. Vraj si to len predstavujem.“

„Ak ti to povie viac ľudí...“ Charlotte nedokončila vetu, vstala a vzala fľašu chardonnay. „Dáš si kávu?“

„Áno,“ Emily prikývla, príliš unavená na to, aby sa hádala.

„Môžeš tu prespať, ale Bryony je v hostovskej izbe.“ Charlotte vložila kapsulu do kávovaru Nespresso. „Keď už o tom hovoríme, myslíš si, že máš problémy s mužmi, ale toto ťa rozosmeje...“

Emily nepočúvala, stále premýšľala nad tým, či je Charlottino vysvetlenie pravdepodobné. „Naozaj si myslíš, že Dan je s Chrisom?“

„Určite.“ Charlotte roztrhla vrecúško s hnedým cukrom.

Emily vytiahla z teplákov telefón. „Zistíme to.“

Charlotte sa obrátila s Emilinou kávou v ruke, s rozšírenými očami a so znepokojeným výrazom na tvári. „Em, komu voláš? Chrisovi?“

„Nie, Danovi.“ Emily si pritisla telefón k uchu. V tej chvíli sa z pohovky ozvalo zvonenie, tlmené, ale dôrazné. Emily a Charlotte

upriamili pohľad na jedno miesto. Spod zamatových vankúšov sa niesla známa melódia.

Emily medzi ne siahla a vytiahla iPhone, úplne bežný až na jej meno a číslo blikajúce na obrazovke.

Danov telefón.

Emily prebodla Charlotte pohľadom. Jej najlepšia priateľka sa na ňu pozrela a snažila sa vymyslieť vysvetlenie, ale ani ako majsterka v manipulácii verejnou mienkou nemohla v tej chvíli nič vymyslieť. Pätnásť rokov priateľstva zrazu zmizlo lusknutím prstov. Emily sa lepšie zahľadela na Charlotte a jej výraz obete sa zmenil na výraz dravca.

„Kde... je?“

„Em, my sme...“

„Kde je?“ Emily zdvihla pohľad a sledovala LED svetlá zabudované do schodiska.

„Em...“

No Emily už trielila po schodoch. Hore sa rozbehla po chodbe a vtrhla do Charlottinej spálne. Dan stuhol, zakryl svoju nahotu prikrývkou, akoby mohol nejako zmierniť tú hanbu. „Emily, bože, ja som ne...“

Krv, ktorá hučala v Emiliných ušiach, prehlušila jeho ospravedlnenia, zatiaľ čo jej myseľ sa snažila spracovať túto odpornú zradu. Na nočnom stolíku stála poloprázdna fľaša šampanského a dva poháre, z ktorých jeden bol naplnený pomarančovým džúsom. Oblečenie, odhodené v prívale vášne, ležalo rozhádzané po podlahe. Emily spoznala spodnú bielizeň, ktorú pomáhala Charlotte vybrať. Ďalší mučivý detail, ktorý si bude pamätať až do konca života.

Do nosa jej udel zápach sexu. Pot, sekrety a Charlottin obľúbený parfum. Zrazu na ňu prišla nevoľnosť. Rukou si zakryla ústa a tackajúc sa zamierila do kúpeľne, kde do záchodovej misy vyprázdnila obsah svojho žalúdka. Zvyšky jedla, ktoré zjedla skôr, keď ešte plánovala dovolenku s Danom – keď plánovala nový začiatok. Emily túžila po tej blaženej nevedomosti namiesto hroznej

novej reality, ktorá teraz číhala vedľa v spálni. Utrela si ústa toaletným papierom, pozviechala sa zo zeme a potácala sa späť.

Dan vstal a natiahol si slipy tak prudko, až sa roztrhli. Vo dverách sa objavila Charlotte, o niečo pokojnejšia, rozpoznateľnejšia verzia seba samej.

Emily pokrútila hlavou. „Čo ste to urobili?“ Otázka smerovala na oboch.

„Emily, je mi to ľúto.“ Dan poskakoval na jednej nohe a navliekal si úzke džínsy.

„Povedal si, že som... že som paranoidná.“

„Viem, prepáč. Nechcel som ti ublížiť.“

„Doriti, toto sa mi asi sníva.“

„Snažili sme sa ťa chrániť, Em,“ hlesla Charlotte.

„Drž hubu. Pre mňa si mŕtva.“

„Milujeme sa.“ Na Charlottiných perách sa objavil vzdorovitý úsmev, akoby to dávno túžila odhaliť.

Emilin hnev vystriedala zúrivosť. Vrhla sa na Charlotte, chytila ju za krk a pritla ju k oceľovému zábradliu na podeste.

Keď sa Dan vrhol dopredu, aby zasiahol, zakopol o svoje džínsy a s nepríjemným dunivým zvukom spadol dolu tvárou na mahagónovú podlahu.

Charlotte omodrela tvár, oči jej vyliezli z jamiek, keď Emily zosilnila stisk. Emily cítila pod rukami jazyčku. Stačilo pár sekúnd a bola by Charlotte uškrtila. Ešte sekunda a...

Vtom Bryony chytila Emily za cop a potiahla jej hlavu dozadu. Emily vrazila laktom do Bryoninej lícnej kosti a zhodila ju na drevenú podlahu. Charlotte lapala po dychu, ale Emily ešte neskončila a zosilnila zovretie.

„Emily, prestaň!“ zakričal Dan nosovým hlasom. Zo zlomeného nosa mu tiekla krv, snažil sa vyslobodiť z pokrútených džínsov. „Emily, preboha, ona je tehotná.“

Emily uvoľnila zovretie. Charlotte sa zviesla na kolená, kašľala a snažila sa nadýchnuť.

„Prosím, Emily, je tehotná.“ Dan sa vyslobodil z džínsov a doplazil sa k Charlotte, aby ju chránil vlastným telom.

„Nie, nie, to nie je možné,“ opakovala Emily, hoci vedela, že je to pravda. Zakolísala sa a v hlave sa jej začali spájať jednotlivé kúsky skladačky. Pomarančový džús v pohári na šampanské. Charlottina nechúť piť alkohol v poslednom čase. Jej záchvaty nevoľnosti, ktoré pripisovala najnovšej detoxikačnej diéte. Akékoľvek klamstvá si Emily doteraz predstavovala, bol to iba slabý odvar. Na toto ju nič nemohlo pripraviť.

„Dan, zavolaj políciu!“ zakričala Charlotte.

„Charlotte, prosím,“ zatiahol.

„Snažila sa ma zabiť, dočerta! Som tehotná. Chcem, aby ju zatkli.“

No Emily už bola preč, potácala sa na vratkých nohách, minula Bryony skrčenú na schodisku. Otupená šokom zbehla po schodoch, no plný dopad jej agónie ju ešte nezasiahol.

Zatiaľ.

EMILY

Pred dvoma mesiacmi

Emily rozšliape zvyšok ďalšej cigarety na rozbitej dlažbe a hnevá sa, že má topánky celé od blata. Zlá voľba obuvi do takéhoto počasia a na takúto príležitosť. Vzdychnie, cíti sa nepríjemne. Klient, s ktorým mala naplánované stretnutie v Soho House, ju sklamal. Niet sa čomu čudovať, keďže West End je ako tundra. No bolo by slušné, keby jej aspoň zavolať a zrušil stretnutie. Ale kto by prijal rady v oblasti PR od niekoho, kto nedokáže ochrániť ani vlastnú poškvrnenú povesť?

Emily sa znova pozrie na hodinky. O dve minúty sedem. Napriek tomu, že neznáša meškanie, pri tejto schôdzke by rada urobila výnimku. Hľadá na nápis na mosadznej tabuľke vedľa čiernych dverí: Centrum podpory pre rozvedených. Radšej by si dala nejaký drink v susednej krčme Nag's Head. V tejto chvíli by si dala hoci aj bielidlo. V takúto mrazivú noc by radšej mala pomáhať v útulku pre bezdomovcov, robiť niečo užitočné. *Čo tu robím, preboha?* pýta sa sama seba. Je tu kvôli neustálemu naliehaniu svojej sestry. Navyše Sara zaplatila za sedenia vopred, takže teraz sa k jej úzkosti pridáva aj pocit viny. Emily sleduje elegantne oblečený pár, ktorý kráča smerom k budove kráľovskej opery. Raz ju Dan prekvapil v kancelárii v smokingu s jej šatami, topánkami a lístkami na *Madam Butterfly*. Keď sa objaví nával bolesti a hnevu, Emily si uvedomí, že takto nemôže pokračovať. Sara má pravdu, potrebuje

pomoc. Ale najskôr si dodá odvalu alkoholom. Vstane a kráča po zasnežených dlažbových kockách do krčmy.

Keď si vychutnáva príjemné pálenie vodky, nadobudne nepríjemný pocit, že ju niekto sleduje. Na druhej strane baru sa odvráti nejaký muž, čo jej dá príležitosť pozrieť sa naňho lepšie. Je pekný, má ostré líčne kosti, plné pery, športovú postavu, sivé sako šité na mieru, a čo je dôležité, je dosť vysoký, keďže pri Emily sú všetci muži nižší. Odhadom má okolo meter osemdesiatpäť. Samozrejme, nechýba mu moderná briadka. Vzhľadom na homogénny trend v starostlivosti o vzhľad máte väčšiu šancu stretnúť jednorozca ako hladko oholeného muža. Aj Dan si teraz nechal narásť bradu. Zistila to, keď podľahla ďalšiemu masochistickému nutkaniu a pozrela sa na jeho Instagram.

Muž vycítil jej pohľad alebo možno nazbieral odvalu. Pozrie jej do očí. Tmavohnedé dúhovky mu splývajú so zrenicami. Nepríehľadné a nerozlúštiteľné oči ako oči žraloka. Usmieva sa, čím zmierňuje prísnosť, a zdvihne na prípitok zvyšok svojho piva. Milý úsmev, ale od Dana má ďaleko. Je to kritérium, ktorým sa Emily sama bičuje. *Dosť bolo výhovoriek.* Emily položí prázdny pohár na barový pult, pekným úsmevom sa rozlúči s mužom a potichu sa vytratí k dverám. *Tak poďme na to.*